

GYUKICS GÁBOR

a hírnök

a madár hírnök
ahogy felreppen
követik a fák zöldülő foltjai
lehetséges örületünk egy-egy darabja
izzadságként jelenik meg bőrünkön
az
ami télen bennünk csikorgott
ez ad komoly erőt a folytatáshoz
emiatt tudunk
vasat szeletelni vassal
darabról darabra
ez az ami
beindítja a lefagyott motort

robotölelés

levágtad a lombokat a függőkert körül
a virágot nem te küldted
hanem valaki más
neked csak
bőröm illata kell
és testem nyílásai
körbejársz
körbeszaglászol
mint bokrot a kutya
fürkészel utánam
félhalkan búgod észrevételeid
digitális hangfelvevődbe
hangonként hallgatod vissza
két kávé között
nekem sodródsz a forgóajtóban
üvegcsébe rejtetted az érintkezésünk felkavarta port
de az megfoghatatlan
a liftben hozzám dörgölődsz

de előtte leállítod
úgy simogatsz
ahogy a vakok olvasnak
összegyűrődöm
nem engedem kiolvasni magam
rám fekszel
a lift romjai alatt

hasbeszélők

e bolygó lakói
haszontalanságokkal foglalkoznak
bár ez nem változtat napi rutinjukon
viszont fejfel előre bukhatnak a csatornába
ami soha nem hányná őket vissza
hiába bámulják kérlelhetetlenül
a zavarbaejtő tárgyak
sajátságos hiányát

e színház pódiumán
semmi szükség
ambiciózus tervekre
tagozódó mondatokra
ezeknek az egyszerűhasználatos lényeknek
sem a szívkamrájuk
sem a hallásuk
sem a látásuk
nem mindenható